

1.SINIFLARA ÖYKÜLER

Bir haftadır gazetelerde, televizyonlarda salı gününden itibaren çok şiddetli bir kar yağışı başlayacağı ve bir hafta boyunca aralıksız devam edeceği haberi söyleniyordu. Gerekli önlemleri almaları konusunda halk sürekli uyarılıyordu.

Ali için muhteşem bir haberdirdi bu. Onu daha fazla heyecanlandırabilecek, daha fazla mutlu edecek başka bir şey olamazdı. Düşünsenize bir kere... Okullar artık kesin tatil olurdu. Hele öğretmeni ‘‘Çocuklarım karla oynamayı özlemiştir, doya doya oynasınlar, karın tadını çıkartsınlar.’’ diye düşünür, insafa gelir de, çok fazla da ödev vermezse, işte o zaman düğün dernek olurdu.

Masada oturmuş akşam haberlerini izlerlerken bir yandan da yemek yiyorlardı Ali, annesi ve babası. Ali her akşam olduğu gibi okulda olanları anlatıyordu.

‘‘Baba, bugün çok değişik bir şey yapmaya başladık. 1.sınıf öğrencilerine öykü okuduk. Öğretmen artık her gün bir kişiyi öykü okuması için 1A sınıfına gönderecekmiş. Her yıl böyle olurmuş. 4. sınıf öğrencileri 1. sınıflara öyküler okurmuş. Öyküleri bulmak bizim görevimiz. Öğretmen hepimizin hafta sonuna kadar okuyacağımız öyküyü bulup, kendisine teslim etmemiz gerektiğini söyledi. Bütün öykü kitaplarımı gözden geçirmeliyim değil mi, baba? ‘‘

Tam o sırada televizyonda yine kırmızı yazıyla ‘‘ KAR GELİYOR ‘‘ haberi görüldü. Bir anda bütün ailenin dikkati televizyona yöneldi. Bildirildiğine göre kar bu gece yarısı başlayacaktı ve vatandaşlar gerekli önlemleri almak üzere uyarılıyordu. Sessizliği bölen yine Ali oldu.

‘‘ Baba, ne yapacak ki vatandaşlar, gerekli önlemleri almak için? Kar yağışına mı engel olacaklar? Hepimiz evimizde oturacağız. Dışarı çıkarken de sıkı sıkı giyineceğiz. Bunu zaten herkes biliyor. ‘‘

‘‘ Yavrum’ dedi Murat Bey. ‘‘Tabi ki kara engel olunamaz. Senin dediğin gibi çok kalın giysiler giymeliyiz, o da doğru ama yeterli değil. Özellikle arabası olanlara söylüyorlar. Arabalarımıza zincir takmalıyız. Yoksa kayıp, kaza yapabiliriz. Hatta araba kullanmamalı, toplu taşıma araçlarını tercih etmeliyiz. Başka yapılabilecekler de var tabii! ‘‘ derken eşyle gözleri birbirine takıldı Murat Bey’in.

‘‘Dur bakalım hayırlısıyla bir sabah olsun da... ‘‘ dedi Songül Hanım.

Sabah Ali’nin yanına usulca sokuldu annesi. Kulağına fısıldadı, ‘‘Aliciğim, okullar tatil olmuş, uyumaya devam edebilirsin...’’ Ali fişek gibi fırladı yataktan. Yorganı savurduğu gibi cama koştu. Perdeyi hızla açtı ve inanılmaz bir manzara. Her yer bembeyaz. Çatılar, ağaçlar, arabalar, sokağımız her şey bembeyaz. ‘‘Anne, gerçekten tatil mi? Yaşasın! ‘‘ ‘‘Biz babanla kahvaltı ediyoruz, istersen üzerine bir hırka giy, gel. ‘‘

‘‘Hiç üşümüyorum ki anne.’’

‘‘Ah, sen üşümüyorsun da, üşüyenler hatta donanlar var tabii. ‘‘ diye mırıldandı Songül Hanım.

Ne kadar mutlu bir sabahtı. Ali'nin içi içine sığmıyordu. Bir an önce kahvaltı bitsin de, sıra bahçede kartopu oynamaya gelsin diye bekliyor, yerinde duramıyordu. Ama bir tuhaf-lık vardı. Annesiyle babası hiç Ali gibi heyecanlı değiller hatta aksine daha da bir durgun gözükiyorlardı. Ali “ Bu büyükleri anlamak ne zor şey, böyle bir günde, nasıl böyle sakin olabiliyorlar?” diye geçirdi aklından.

Kapı zilinın çalmasıyla Ali fırladı kahvaltı masasından. İçine doğmuştu, arkadaşlarıydı gelenler. Hemen hazırlandı ve koştu bahçeye. Doyasıya oynadılar. Kocaman bir kardan adam yaptılar. Karlarda yuvarlandılar. En büyük kartoplarını yapıp birbirlerine attılar. Gözlerine, burunlarına, boyunlarından içlerine, her yerlerine geldi kar. Ne kadar zevkliydi. O da ne! Annesiyle babası da giyinmişler, Ali'nin yanına doğru geliyorlardı, onlar da mı kartopuna dayanamamışlardı?

“Aliciğim, bizim babanla bir saatlik işimiz var. Sevim teyzene tembih ettik, sizi camdan izliyor zaten, hemen döneriz, tamam mı?”

Oyun bitmiş, eve dönmüştü Ali ama gün harikalar yaratmaya devam ediyordu. Islak kıyafetlerini çıkarıp salona girdiğinde her şey o kadar harikaydı ki... Çay sofrası kurulmuştu ve eski mahalleden komşularımız Neriman teyzeyle Mustafa amca kaloriferin yanındaki kırmızı koltuklardan o sıcacık gözlerle Ali'ye gülümsüyorlardı. Ali koştu sarıldı boyunlarına.

“Yaşasın, hoş geldiniz! Çok özledim sizi. Biliyor musun Mustafa amca, hani geçen sene senin bize yaptığın kardan adam var ya, biz şimdi ondan da büyük bir tane yaptık. Aynı senin öğrettiğin gibi topladım karları. Bizim bu mahalledeki çocuklar bilmiyorlardı öyle yapmasını. Seni anlattım ben de, bizim eski mahalledeki Mustafa amcam öğretti, o her şeyi bilir dedim.”

Çaylarını içtikten sonra Songül Hanım, Neriman teyzenin ona bir örgü motifi öğretmesini rica etti. Mustafa amca ile Ali de uzun uzun sohbet ettiler.

“Mustafa amca, istersen al gazeteyi, Ali'nin yatağına biraz uzanıver.” dedi Songül Hanım.

Akşam yemeğı ne kadar da neşeli geçmişti. Mustafa amcanın gençlik yıllarını mesleki tecrübelerini ne kadar ilgiyle dinlemiştik.

Neriman teyzenin tarifleriyle Songül Hanım'ın yaptığı kurabiyeler, Mustafa amcanın öğrettiğı satranç taktikleri, her gece Ali 'ye yatmadan önce anlattığı birbirinden güzel öyküler, sohbetler, bir haftalık kar tatilinin neşesine neşe katmıştı.

O sabah ayrı bir telaş vardı, sezmişti Ali. Neriman teyze saçının topuzunu daha özenli yapmış, Mustafa amca siyah ceketini, gri çizgili gömleğini giymiş, kravatını takmıştı. Songül Hanım gazeteyi uzattığında “Hayırlısıyla ayın biri de oldu.” diyerek aldı Mustafa amca. Neriman teyze araya girdi.

‘‘Yollar iyice açıldı, lodos iyice eritti karları. Mustafa Bey, maaşını çekersin, diğer işleri de birlikte hallederiz bugün. Hayırlısıyla açtırınız doğalgazı. Petekleri de kontrol ettiririz önce.’’

Mustafa amca, ‘‘Size nasıl teşekkür etsek bilemiyoruz.’’ dedi. ‘‘Sizler bizlerden yaşça küçük olsanız da bizlere kocaman yüreklerinizle hayat dayanağı oldunuz. Siz bizim eski komşularımız değil yeni evlatlarımız oldunuz. Bu sıcacık yuvanızda bize yer açtınız. Hem yüreklerimizi hem vücutlarımızı ısıttınız. Kendimizi değerli hissettirdiniz. Bize hayat kattınız, can verdiniz. Sizin gibi candan, bir de evlat yetiştiriyorsunuz. Bu küçük defter de bizden, bu kar dolu soğuk günlerden akıllı Ali’ye bir hatıra olsun. Aliciğim, geceleri anlattığım o öyküleri bu küçük deftere yazdım 1.sınıf öğrencilerine okuyasın diye. Onlar da Ali Ağabeyleri gibi büyüklerine saygılı, duyarlı, yardımsever, anlayışlı olsunlar diye. ‘’

VELİ ADI/SOYADI : SERTAÇ ÇİFÇİLİ

VELİ TEL : 0 533 711 22 56

VELİ E-MAIL : serpilemkin@mek.k12.tr

VELİ ADRES : AYDINEVLER MAH. GİRNE CAD. DERVİŞ BEY SİTESİ

B1 BLOK DAİRE: 7

KÜÇÜKYALI/MALTEPE

İSTANBUL

ÖĞRETMEN ADI : OYA KEPEKÇİ

ÖĞRETMEN TEL : 0216 6261000/1122

ÖĞRETMEN E-MAIL: fatimeoyakepekci@mek.k12.tr